

Les marxes de regularitat són un tipus singular de caminada. Algú m'ha dit que van de baixa, però n'he comptat prop d'una dotzena al calendari de la FEEC i, enguany, la Secció Excursionista de l'Ateneu de Sant Just Desvern ha tancat la que fa trenta-tres de la seva història. Mai no me la perdo, si puc, i sempre m'ho he mirat com la variant d'un joc de pistes adaptada a l'excursionisme. S'hi participa per equips de dues o tres persones i cal el suport d'una sòlida i eficaç organització per dur-la a terme. Compteu que, abans de començar, s'ha d'haver triat i marcat l'itinerari amb cintes de color (que després caldrà recollir, és clar); s'han hagut d'organitzar els equips que faran els controls, ben bé una vintena de persones, i s'han de tenir impreses les regles del joc que es lliuraran als equips, conjuntament amb un mapa, els canvis de pas, les parades obligatòries i el full dels temps que han d'omplir els controls. Un cop acabada la marxa, quan tothom en comenta les incidències, l'organització encara s'ha d'afanyar a introduir els temps de cada equip en un programa informàtic i establir la classificació segons que s'hagin acostat més al temps fixat d'avançada. O sigui, que no es tracta d'arribar el primer ni de córrer més que els altres: la gràcia de la regularitat surt de l'equilibri de saber adaptar el ritme a la velocitat indicada i a les circumstàncies del terreny.

El 6 de maig va fer un matí lluminós i, a partir de dos quarts de nou, els trenta equips vam anar sortit, cada minut i mig, des dels murs de Castellet, a tocar de l'embassament de Foix. El pas inicial era de 3,80 Km / hora i, d'esquena a la cua del pantà, calia baixar a creuar el torrentet de Llampeig per enfilel-nos (canvi de pas a 3,20) fins a la masia de can Balaguer. El primer tram vorejava parades de vinya i, vora el torrent, el camí es va endinsar per una obaga d'anís i fonoll abans de grimpar, roca calcària amunt, cap al regne adust de la garriga i el margalló, la sàlvia i el brot de timó. Havíem esmorzat davant l'església de Sant Pere, amb vols d'ànecs i cigonyes que entretenien la joia de l'entrepà, i ara enllaçàvem una segona aturada a l'ombra enrunada de la masia. Érem al punt alt de la ruta (no gran cosa, entre 200 i 300 m.), però la cosa continuava avall com l'aigua a un ritme picadet (4,50 Km / hora) fins a l'altra punta del pantà per vorejar-lo, tot seguit, amb el pas cançoner del jubilat s'atura calmós a tafanejar l'estat de les obres públiques de la ciutat: de 4,50 a 3,90, després a 3,40 i finalment a 2,5 fins al punt d'arribada, la font dels Regatxons. En resum: quasi dotze quilòmetres i una mica més de tres hores de caminada sense comptar les parades d'autocontrol.

El meu país és tan petit ...! Tot el matí anava mastegant la cançó de Lluís Llach, mentre caminava, i per dins la refeia amb l'afegitó de divers (petit i divers!). Com és possible entrar i sortir de paisatges tan diferents en escassos dotze quilòmetres? Potser aquest és l'encert d'una ruta ben trobada i de la filosofia d'una manera diferent de badar i caminar per la diversitat d'aquest país petit que tenim.